

som vare udvalgte for de øvrige Kredse, være det, og jeg kan derfor ikke indse rettere, end at den ærede Landsstingsmand kommer i en Modsigelse med sig selv, naar han siger, at Bønderne bered, at man overlader dem Balget mellem de flere Formænd, ville faae en Overvægt ligeoverfor den anden Part. Jeg vil endvidere tillade mig at bemærke, at jeg antager, at Bønderne i det Tilfælde, at Godseieren tvinger dem til Afløsning, da han er den meest intelligente og formuende Mand, bør have nogen Overvægt, og den ærede Landsstingsmand har ikke imødegaaet de Grunde, jeg har anført derfor. Med Hensyn til Omkostningerne skal jeg blot tillade mig at bemærke, at jeg ikke har anført Noget derom, da jeg antager, at vil man gaae udenfor Kredsen og altsaa forlange en anden Formand end den, som af Regjeringen er sat til at fungere i en vis Kreds, bør man selv afholde alle dermed forbundne Omkostninger. Det troer jeg følger af sig selv. Forsaavidt som den ærede Landsstingsmand har anført, at mit Forslag skulde stride mod Lovens Grundsatninger, saa maa jeg gjøre ham opmærksom paa, at mit Endringsforslag er netop fremkommet derved, at der gik et Forslag igjennem om, at man med Hensyn til Balget af Afsløsningsmændene maatte gaae udenfor Kredsen, og jeg mener da, at, da Lovens Grundsatninger i en Retning ere ophævede, saa kunne de ogsaa ophæves i en anden. Med Hensyn til det, som er fremsat af den ærede 2den Landsstingsmand for 8de Landsstingskreds (Tang), vil jeg blot tillade mig at yttre, hvad Jeppe siger, at „Nidfogden gjør Meget, som Herremanden ikke veed noget om“.

Ordføreren: Naar den ærede 2den Landsstingsmand for 7de Kreds (Nyholm), har yttret, at der skal findes en Mængde Hovforeninger, i hvilke der skal indeholdes en Mængde af Arbejde, som ikke hidtil har været fordeelt, men som dog maatte komme i Betragtning, naar Bederlaget for Afløsningen skulde bestemmes, da maa jeg først herved tillade mig at erindre, at det dog nok er temmelig overdrevent, naar det anføres, at der skulde være en Mængde Hovforeninger, hvori en saadan Mængde Arbejde skulde være betinget,

hvorpel jeg vil indrømme, at der kan være adskillige Hovforeninger, hvori der kan være stipuleret enkelte Arbejder, som Bederkommende ikke have gjort Brug af. Imidlertid vilde Endringsforslaget, naar det skulde tages strengt, dog medføre, at saadanne Betingelser aldeles ikke skulde kunne komme i Betragtning, men dette vilde medføre ikke alene Ubillighed, men Uretfærdighed; thi det vilde jo i Særdeleshed ramme saadanne Stæder, som havde viist en særdeles Staaansomhed mod deres Hovetbønder, og som ikke havde fordret alt det Hovet, hvortil de vare berettigede, af Staaansel mod deres Hovbønder, og, at de nu skulde straffes, fordi de havde viist et saadant Forhold, vilde dog være uretfærdigt. Men dernæst troer jeg ogsaa, at den ærede Landsstingsmand feiler, naar han antager, at der aldeles intet Hensyn skulde ved Afløsningen blive at tage til Kæmpelser for de hovetgjørende Bønder, forsaavidt et saadant Hovetarbejde ikke var blevet benyttet i sin fulde Udstrækning; thi jeg antager, at det ligefrem vil være Bederkommendes Sag og Bederkommendes Pligt, som have at bestemme Bederlaget for Hovetiet, dertil at tage Hensyn. Det er nemlig ved ikke at læse Paragraphens Bestemmelse i sin Heelhed, at den ærede Taler tilligemed Flere er kommen til et saadant Resultat. Den 4de Paragraph bestemmer, at Voldgiftsmændene skulle ansætte Bederlaget, saaledes som det skjønes at kunne tilkomme den til Arbejde Berettigede, men den tilføjer: „og til et saadant aarligt Beløb, som Udførelsen paa anden Maade af ligesaa godt Arbejde vil koste ham“. Denne sidste Passus er aldeles forbigaet af den ærede Taler og af de andre, som have brugt den samme Argumentation; men det er dog upaatvivleligt, at denne Passus staaer i en absolut og nødvendig Forbindelse med den foregaaende, og at altsaa Afsløsningsmændene ikke alene have ved at fastsætte Bederlaget at tage Hensyn til den Nytte, som den til Arbejde Berettigede skjønes at kunne have af det ham tilkommende Arbejde, men at de ogsaa ere pligtige til at tage Hensyn til et saadant aarligt Beløb, som Udførelsen paa anden Maade af ligesaa godt Arbejde vil koste ham, og, naar